

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Eneste Barn (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 228. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387614288/facsimile.pdf> (tilgået 14. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

»hvor de maaskee bliver inat, var det godt, om Bouquetterne bleve læste, og Blomsterne enkeltviis nedsatte i vaadt Sand: saaledes conserverer de sig længere – den naadige Frøken paatager sig maaskee den Uleilighed; den vil sandelig ikke være spildt.« – Dette sidste sagde han med et noget alvorligt Ansigt, og et Blik til den naadige Frøken, som jeg dengang ikke forstod at tyde; men af hvilket Slags jeg, gammel nok, har observeret adskillige. Nu kan jeg for det meste, see paa et par Øjne, om der er en vigtig Hemmelighed indenfor dem.

Vor Frøken var meget glad ved denne Urtekost: hun lugtede hvert Øieblik til den, pillede ved Blomsterne og roste dem, og saaledes henad Vejen. Engang da hun lirkede lidt stærkere mellem dem, skimtede jeg noget hvidt forinden midt i Kosten; men hun lukkede øjeblikkelig sammen om det. »Hvad!« sagde jeg i min barnlige Enfoldighed, »jeg troer, der er en hvid Nellike derinde.« – »Du kan selv være en Nellike,« sagde hun smilende, og gemte Bouquetten paa Brystet. Men det kom mig for: at Snorlivet ikke var stærkt nok til at holde fast paa Blomsterne; saadan bevægede det sig ud og ind – det kunde jeg heller ikke begribe.

Men jeg brød ikke heller mit Hoved længe med det. Der var nok andet som tiltrak sig min Opmærksomhed: det smukke, paa Situationer saa vexelrige Landskab, hvis Beskrivelse ikke har Sted her; men som Man kan lade sin Phantasi udmale med grønne, gule, lysblaa og brune Farver, og udgravere i høje Bakker og dybe Dale.

Kammerherren blev forundret og muggen ved at see os; han mumlede Noget, som jeg ikke kunde forstaae. »Du kan gaae lidt ind i dit Værelse – og tag den Lille med!« sagde han til Datteren: vi gik. Indkomne der, hvidskede hun hurtigt, og jeg kunde sige fortroeligt: »tag det Glas der, og hent mig det halvfuld af det hvide Sand, du veed nok!« Jeg tog Glasset og løb. Da jeg snurrede mig om udenfor, og vilde lukke Døren, saae jeg at i det Øieblik hun klippede Bindslet over, der sammenholdt Blomsterne, faldt et lidet Strykke sammenfoldet Papiir fra dem; men hun greb det i Flugten med den ene Haand, medens den Anden smed Levkøjerne hulter til Bulter i Vindveskarmen. – Jeg gik ind igjen efterat have hentet det forlangte Sand. Som jeg nu aabnede Døren, seer jeg at hun trykker noget Papiir, vistnok det samme – til sine Læber, og, da hun fornemmer mig, ned paa Brystet. »Saa Du noget? din lille Kjeltring!« sagde hun, vimsende hen til mig, og bøgende sit Ansigt tæt ned til mit. »Jeg saae, at De kyssede en

Strimmel Papiir; andet har jeg ikke seet,» svarede jeg. »Vist ikke« sagde hun, »jeg lugtede blot til det, for det duftede saa deilig af Levkøjerne – forresten snakker Du ikke til noget Menneske, hvem det end er, om hvad Du saadan seer herinde, for, – see her har Du to Makroner, og flere skal Du faae, naar den lille Mund ikke vil sladdre. (Det lovede jeg – og holdt lige til Nu, det er: noget over et halvt Aarhundrede; hvorfor mine Tilhørere ikke maae krympe sig ved, at jeg snakker saa vidt og bredt om en Begivenhed af det Slags der er mange tusinde Aar gammel, og vil være nye saalænge Verden staaer, nu er der løst for Posen, og Indholdet vil herud.)

»Hør!« sagde hun videre, »jeg er ikke vel og gaaer nu tilsengs. Naar lidt er gaaet, kan Du komme, og læse mig noget op af »Siegvard« – som Du pleier; det hvor Kronhelm bortfører Therese – det er saa sødt, gaae nu til Fader, og snak med ham om Fuxerne.« – Jeg gik og snakkede om Fuxerne baade den Dag og den næste. Og Baronens snakkede med – for han var jo Cavalleri-Officer. – Sommetider gik han og Kammerherren ind til den syge Frøken; men naar *de* kom, sov hun altid. (Det var smurigt, naar jeg kom *allene* var hun altid vaagen.)

Naar jeg vilde til at gaae, sagde hun bestandig: »see at faae fat paa Thomas Løber! og spørg ham: om han ikke har noget til mig!« – Det gjorde jeg ogsaa; men han havde ikke noget, førend den anden Dags Aften – efterat Frøkenen var bleven syg. Da flyede han mig saadan et underligt Brev, der ikke var lagt sammen, som Breve ellers pleie at være, men som en Sloife. – Det maa have været et mærkeligt Brev: for, aldrig saasnart havde hun læst det, før hun blev frisk, sprang op, og kom i Klæderne. – Jeg spurgte: om jeg ikke skulde læse i Siegvard, men hun sagde: »Lad ham kun være! Jeg har en anden Siegvard – han kommer snart – holdt! bic hos mig saalænge! Der har Du hele Æsken med Makronerne.«

Jeg klemte paa Makronerne. Hun pakkede Kjoler og Klæder og andet Stads i en Kuffert, idet hun hvert Øjeblik kikkede ud af Vinduet. – Da jeg havde faaet Hæs paa Makronerne, kikkede jeg ogsaa ud af Vinduet, for at see, hvad der monne være. Og see! Der kom da en Vogn med fire Fuxer for – men det var ikke Kammerherrens; og Kudskene ikke heller. – Frøkenen smækkede Kufferten i, tog Nøglen til sig, og mig ved Haanden: »Kom med!« raabte hun, »at ta'e mod de Fremmede!« Udenfor stod hendes Kammerpige; og hende befalede